

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ANIVERSARI DE LA GLORIOSA

PARODIA DE LAS LLIBERTATS DEMOCRÁTICAS CONQUISTADAS

1868-1892

ER QUÉ VA FERSE LA REVOLUCIÓ DE 1868?

Perque la Revolució era necessaria; perque no existia cap altre medi pera restablir los drets naturals dels ciutadans y las públicas llibertats: perque la desventurada Espanya arrastrava, feya temps, una existència miserable, plena de vilipendi y de vergonya.

Y la Revolució havia triunfat molt avants de que 'ls canóns de Alcolea donguessin compte de las forças borbòniques concentradas pera oposarse á la empenta del exèrcit revolucionari: havia triunfat la Revolució perque la idea regeneradora bullia feya temps en l' atmòsfera y alentava poderosa en l' esperit de la imensa majoria dels espanyols.

Lo dia 29 de Setembre de 1868 aprenegué Espanya á tornar per la séva honra y pels seus drets.

S' alsava un trono entremitj, y l' volcà. La resistència dels partits reaccionaris que monopolisavan lo govern hagué de cedir al primer impuls de la formidable empenta popular.

Una nova ensenyansa s' escrigué en la conciencia pública:

«Quan la nació vol, tot ho pot.»

* *

Cal no olvidarho.

«Quan la nació torni á voler, tot ho podrà.»

Programa de la Revolució sigué un manifest notable que contenia la exposició de motius que l' havian feta necessaria.

Trepitjada la lley fondamental, convertida sempre ans en celada qu' en defensa del ciutadà; corromput lo sufragi per l' amenassa y l' soborno; dependint la seguretat individual no del dret propi sino de la autoritat irresponsable de qualsevol funcionari; mort lo Municipi; pastura l' administració y la Hissenda de la immoralitat y del agi; tiranizada l' ensenyansa; muda la prempsa y sol interromput l' universal silenci per las freqüents notícias de las novas fortunas improvisadas, del nou negoci, de la nova real ordre encaminada á defraudar al Tresor públic, de títuls de Castella vilment prodigats, del alt preu, en fi, a que logran la séva venta, la deshona y l' servei...»

Tot això s' deya al esclarir la Revolució de l' any 1868.

Consultin á la séva conciencia: ¿no es veritat que tots los períodes que van en lletra cursiva tenen en certa manera una aplicació als temps qu' hém alcançat, vintiquatre anys després del gloriós alsament de Setembre?

Això vol dir: qu' en aquella fetxa tallarem l' arbre; pero las arrels quedaren colgadas, y las arrels vivas, al últim han rebrotat, xuclant la vida y la sava de la nació espanyola.

No olvidém, donchs, l' aforisme:

«Quan la nació vol tot ho pot.»

* *

Quedan las llibertats qu' en aquella fetxa s' conquistaren, clara y esplicitament consignadas en las nostres lleys.

Pero las lleys democràtiques que per esser regeneradoras y fecundas deurián ser aplicadas per demòcratas, capassos de compéndrelas y d'estimarlas, y deurián desarrollar-se ademés dintre de las institucions republicanes, las úniques que son ab elles lògicamente compatibles, han sigut entregades als partits que més les odian, que ab més rencor las detestan, encomenantlos la trista missió de desacreditarlas, befarlas y escarnirlas.

Los repetits escàndols á que dona lloch cada dia la séva insensatés, engendran en lo poble la indiferència, l' atonia, l' escepticisme, la vulgar creencia de que 'ls mals de la nació no tenen cura.

Suprimiu las persecucions individuals perque 'ls que avuy manan, ni l' vigor tenen dels antichs moderats que ab tanta bravera las exercian y temen y rezelan las conseqüències de aixussar á la fiera ensopida, y ns trobarem, per lo que respecta á la cosa pública, en un estat anàlech á la situació que precedí al esclat de aquell gran moviment revolucionari, fumentat desviat de son objectiu, desde l' instant que 'ls directors de la Revolució cometieren l' error de restablir la forma monàrquica.

Avuy, com llavoras, lo sufragi no sols se corrompe per medi de l' amenassa, sino que ademés se falsifica descaradament la séva expressió, quan las amenassas

no bastan: avuy, com llavoras, lo Municipi no es ja sols un mort, sino qu' entregar al caciquisme més descastat, es un mort que put: avuy, com llavoras, hi ha qui pastura y s' engreixa en los camps cada dia més agostats de la Hissenda y de la Administració; avuy, com llavoras, s' improvisan fortunas inverossímils, á costa de la nació.

Pero repetim l' estribillo:

«Quan la nació vol, tot ho pot.»

¿Quin serà l' dia que la Espanya en massa s' decideixi á seguir resoltament aquell gran exemple que va donarli l' Espanya de 1868?

Hem conquistat lo dret: no ns falta ara sino conquerir tots aquells medis que han de assegurar la sinceritat en la séva aplicació, escombrant tots los obstacles que s' hi oponen.

P. K.

LA REVOLUCIÓ DE SETEMBRE

Considerant que un malvat sense mes lley que la forsa á son capricho pot force d' un poble la voluntat deixant, ab gran traïdoria, la Justicia atropellada, la Llibertat ultratjada y la Patria en l' agonía; sens que m' regui la passió mesquina, ni rencorosa, saludo á la fetxa hermosa de la nostra redempció;

puig quan la reacció asquerosa ab son alé ns aterrava, libertat santa ns donava la Revolució Gloriosa.

Ella va endolcir las penes que nostra nació sufria rompent de la tirania las molt faixugues cadenes.

Ella, sens cometre excès, dels Borbons nos va liurar y ab gran carinyo abraçà als bons amichs del Progrés.

Ella, de nostra nació va fer fuji l' despotisme y aixafa l' absolutisme baix lo pés de la Rahó.

Fent justicia verdadera, ella Igualtat proclamava y llegitims dreis donava a la digna classe obrera.

Per ella, l' Espanya al cim pogué pujar de la glòria y tenim á la memòria sempre ls fets heròichs d' en Prim.

Per ella la opinió pública, lluny de tot intent anàrquich, després d' un ensaig monàrquich va fer triunfar la República.

Y quan bell camí de flors lo seu pas triunfal seguia, en trist jorn, á mans moria d' enemicus y amichs traïdors.

¡Xusma vil la va matar per causar nostra deshona; mes per darnos vida y honra la veurém ressucitar!

FRANCISCO LLENAS.

la instància dels enginyers industrials demanant que's construïssen á Espanya las màquinis destinades á l' encunyació de moneda, l' govern hi ha donat carpetasso.

Pretén lo govern que 'ls nostres enginyers mecànichs no son capassos de construir màquinis de aquestas, y per aquest motiu acut á adquirir-les al extranjer.

Menos capassos son los ministres de governar á Espanya, y no obstant se'ns priva de acudir al extranjer á contractar ministres més bons y més baratos.

L' escrutini de las eleccions celebradas en las Aforas, va efectuarse en lo pòrtich de Casa la Ciutat, en lo departament mateix ahont durant la festa de Corpus vesteixen als gegants.

¡Y quins escàndols van armarse ab aquest motiu!

Un candidat va fer notar que la majoria de las actas de Gracia apareixian escritas de una mateixa mà...

La falsificació, si això es cert, no pot ser més manifesta, dada la impossibilitat de queá una mateixa hora, l' amo de la mà aquella se trobés escribint actas en tots los col·legis de Gracia.

Vels'hi aquí una mà que mereixeria un grillet, que no obstant lo més segur es que rebrà una creuencial.

A Tarragona la guardia civil va protegir l' escrúltini de las últimes eleccions, y això que las actas, segons diuhem, eran un modelo de tupinadas y altres escàndols.

¿Quin dia serà que á la guardia civil en lloc d' emplearla per guardar certas espatillas se l' emplehi per enmanillar los brassos dels trampistes?

Si tots los governadors obressin com lo Sr. Frontaura que té al seu càrrec la província de Logronyo, 'ls mestres d' estudi no passarien tanta gana.

Anà un mestre d' estudi á queixàrseli de que l' arcalde del seu poble no li pagava 'ls atrassos, condonant-lo á morir de gana, y l' Sr. Frontaura no sols lo convidà á dinar, sino que ademés li digué:

—Mentre no cobri, pot venir á dinar cada dia ab mi.

Aquest rasgo de humanitat honra al Sr. Frontaura; pero dóna al mateix temps una tristissima idea de la mala administració espanyola.

Valdrà més que 'ls mestres anessin al corrent de pagas, y que 'ls governadors de las províncies no haguessin de imposar-se semblants sacrificis.

Lo ministre de Gracia y Justicia al procedir-se á la obertura dels tribunals, ha pronunciat un discurs.

Lo discurs del Sr. Cos Gayon tendeix á limitar los progressos democràtics consignats en las lleys, especialment lo Júrat.

¡Guerra, guerra á tot lo que respira una mica d' esperit liberal!

Es necessari tornar als temps anteriors á la Revolució de Setembre, perque així certas coses se repeiteixin.

Tornemhi pròmpte, donchs, que no faltará qui s' encarregará de repetir.

Los moros del Cap de Juby van apoderar-se traïdoramente de un grup d' espanyols.

Lo govern hi ha enviat un barco de guerra, y l' barco de guerra ha retornat de aquell país sense haver redimit als presos.

Ara diuhem que hi tornarà, portantlos 50 duros per cada cautiu.

Una vegada més queda demostrat qu' en temps conservadors més val ser moro que cristià. Los mòros cobran; y 'ls cristiàns reben.

A Reus ha succehit lo següent:

Lo famós arcalde Prius invadia atribucions que corresponien al Ajuntament. Així ho va reconeixel lo Consell Suprèm d' Estat, restablint l' imperi de la llei.

Donchs ara tot de un plegat han sigut desfituïts un bon número de regidors y se'ls ha subjectat á processos, baix l' acusació de haver desobeyit al arcalde.

Si ho entenç que m' pelin.

¿Quin dia suspenen y encausen al Consell Suprèm d' Estat?

Los prussians tractan de erigir un monument á Krupp.

Ab sols a pilotar los ossos dels cadavers que han produït los canóns de aquest célebre industrial, n' hi hauria prou per aixecar un monument més elevat que la torre Eiffel.

Molt té que agrahirli Prussia, es veritat.

Pero no olvidi una cosa.

Qui á canó mata, á canó mort.

Castellar se disposa á pronunciar un discurs á Granada demanant lo govern de la nació per la nació y l' establiment del pressupost de la pau.

Dos coses de alta necessitat pel país; pero que per lo mateix li serán negades mentres continui l' actual estat polític.

Per conseguirlo serà necessari que ho fém nosaltres sols, costi lo que costi y cayguí qui cayguí.

Un plan d' en Sagasta.

Redimirse de la tutela dels extranjers en matèries econòmiques y financeres; y á tal efecte contractar un gran empréstit.

Pero com á Espanya no hi ha quartos, l' empréstit aquest s' hauria de contractar al extranjer. Y ja no tindriam tutela, sino dogal.

¡Ab quina facilitat D. Práxedes, pera fugir del foc se tira de tupé sobre las brasas!

L' altre dia va estar á punt d' estallar la crisi ministerial. Entre en Romero Robledo y Concha la Castanyera y alguns altres van promoure discussions, disgustos y agarrades.

—Alto, senyors!—va cridar en Cánovas—¿qué 's heu begut l' enteniment? Prometéume tots que faré bondat y no mouré saragata fins passades las festas del Centenari.

Naturalment: los ministres li van prometre. D. Antón podrá lluhi'l garbo en las indicadas festas.

Pero, ¿y despues?

—Un tip y al cel! —com deya aquell fart que un dia va menjarse un gran gibrell de arrós ab sis co-nills.

Districte de La Bisbal: los federaus coaligats ab los conservadors, quin escàndol! van tenir 2,400 vots.

Y los conservadors coaligats ab los federaus, quina ignominia! varen tenirne 4,600.

Casi l doble.

Que tal cosa passi en un districte essencialment republicà, sols pot atribuirse à la mala direcció imposta al partit.

Republicans de La Bisbal: es necessari tornar á la primera ocasió per l'honra de la bandera republicana.

Diu lo Brusi que à Granada eran molts los electors que s'abstenian de votar esperant que se 'ls paqués lo vot; y afegeix que algúns se 'l vengueren per deu rals.

De manera que à Granada 's compran vots.

Donchs aquí es pitjor encare: aquí 's roban.

CARTA DE FORA. —M' escriuen de Aleixar: «Los viaris que de un quant temps ensa envian à questa població semblan fets tots els ab lo mateix motiu. Un n'hi havia que deya à totes las noyas: —Quan vos passi alguna cosa, veniu à casa à consultarme: jo 's traure de duptes. —La població vá enterarse'n y no tingué més remey que tocar pipa. Un altre que vингue darrera d'ell las havia dadas per volerse fer respectar, y 's xicots lo xiulavan continuament. —L'actual acostumà a posar-se ab un llibre à la ma à la porta de la iglesia, de manera que tots los devots y especialment tots las devòtas, al sortir, han de passar per davant d'ell. L'altre diumenge una devota's queda à la iglesia y ell s'hi reuni desseguida, posantse a parlar llarga estona ab molta intimitat. La presencia repentina de uns quants joves, sens dupte 's esbullà'l marro. —L'afició que té à anar pels avellaners y certas coses que 's murmurran pel poble, crech jo que algún dia poden donar un disgust à aquest Tenorio mistich, tan amable ab las devotas.»

—

APUROS DE D. ANTON

A gent se li ha sublevat.

Los ministres, després d'haver fet tots los esforços imaginables per no revertir, han acabat la continència y s'han agarbonat, moralment.

Allò es un camp perdut, ahont cada qual tira per la seva banda.

L' un ministre dimiteix per això, l' altre dimiteix per allò, l' altre per naps, l' altre per cols; tothom dimiteix per una cosa ó altra.

—Pero senyors! —diu en Cánovas tractant d'apacigarlos: —fassimme 'l favor de tenir una mica mes de cordura, no m' ocasionin conflictes. —Per què han de promoure una crisi? —per què han de dimítir? —No veuen qu'en las circunstancies actuals la nació s'escandalisaria y al extranjer ens tindrian en mal concepte?

—Jo dimiteixo per mor de 'n Romero Robledo —diu en Villaverde.

—Jo per mor d'en Villaverde —replicà en Romero Robledo.

—Jo me'n vull anar —diu en Castañeda —perque la cartera m'amohiná... y porque en Cos-Gayon...

—S'apaga —salta en Cos-Gayon —que jo me'n vaig per no rossarme ab vosté!

En Cánovas à copia de bellugar la campana y picar de peus sobre la tarima, logra imposar silenci.

—Callin com un bòtavant! —Sembla mentida que tot uns senyors ministres se barallin ni més ni menos que si fossin pescateros!... En lo pròxim consell que celebrem vindré ab lo gos, y al que 's desmandi....

—Acéptim la dimissió y no m' desmandaré —murmura en Romero.

—Acceptimela à mi y no obriré més la boca —diu en Villaverde.

—Y à mi...

—Y à mi!...

—Silencio! —crida en Cánovas: —no accepto la dimisió à ningú. No pot ser, es impossible....

Aquí l' Monstruo agafa un tó més tendre y persuasiu, y diu mirant als ministres ab ulls amososos:

—Tinguin més bon cor y no m' donguin aquest disgust! —Dimitir ara? —Per què?... Jo comprench la dimissió quan se veu que 'l carro va pel pedregal, quan se presentan perspectivas negras y abrumadoras, quan las circunstancies tenen més inconvenients que atractius.... Pero gara? —de que 's queixan? —qué 's troben à faltar?

Baixa una mica més la veu y continua:

—Acabém de fer un empréstit de 75 milions que 'ns permet viure en la abundància; hem tingut la sort de escaparnos del colera; las oposicions están desarmadas y sense forsas.... y per fi, dintre de quatre dies hem de inaugurar las grans festas del quart Centenari, l' homenatje que la nació espanyola tributa à Colón.

—Es possible —prosegueix don Antón —es possible qu'en un moment en que se 'ls obra una sèrie interminable de banquets, concerts, viatges de recreo, recepcions, balls, entrades triomfals y demés comedias d'aparato, tinguin la crueltat de abandonar la cartera y de abandonarme à mi? —Ahont es lo companyerisme? —ahont es l'amistat? —ahont es, per dirlo clar y d'una vegada, l'esperit de la propia conveniència?

Los ministres se miran en silenci y don Antón aprovecha aquella aprobació tacita per acabar d'exposar tot lo seu plan.

—Volen vostés irrevocablement dimitir? —pregunta.

—Si senyor.

—Donchs bé, prometíme esperar, al ménos, que passin las festas del centenari. Llavors dimiteixin... y segons com vajin las coses, pot ser dimitirem tots plegats.

—Oh, oh! —murmura en Villaverde ab mala gana.

—No m' convé esperar tant —contesta en Romero.

—Qui sab qui serà viu llavoras! —fa en Concha Castanyeda.

En Cánovas ja no pot més. Se tira als peus dels ministres y ab los ulls plens de llàgrimes los fa l'última súplica:

—Per pietat, senyors! —exclama —iper compassió, no m' deixin al mij del fanch! Considerin qu'estich compromès ab tots los sabis estrangers, calculin que hi convidat à mitj món; reflexionin que si m' plantan haig de publicar un avis suspens que fins passades las festas!

Los ministres, visiblement enternits, prometen aguantar-se tant com puguin, y, sense pendre cap acord, se dispersen silenciosament.

Ja ho saben, donchs, los extrangers que assistiran à las festas oficials organitzades pel govern.

Procurin posar-se sempre lluny dels ministres perque d'altre modo, quan menos ho pensessin, podrian arrelagar algun tanto.

FANTÀSTICH.

PREGARIA

que 'ls Barcelonins dirigeixen à la Verge de la Mercé

Excelsa Verge, patrona d'aquesta ciutat comtal, ja que vos sou la primera que entreu a participar de les estupendas festas que demà s'començaran, tinguéu la misericòrdia d'atendre los nostres clams y concediu-nos lo que anem à demanar:

Feu que en lo ditxós programa que 'l municipi ha format no torni à haverhi més cambis, pues no sembla regular que 'ls vehins de Barcelona estiguin sempre ab un jay! sense sapiguer les festas que 's fan y las que no 's fan, ni si 's suprimeix tal cosa, ni si tal altra hi serà.

Feu que tots los pels que 's clavin quedin ben assegurats y que 'ls gallardets que 's penjin no 's puguin desamarrar, pues tindrà poca gracia que algun ens caygues al cap y pensant anà à las festas anessim al hospital.

Feu que durant aquests dies los núvols fassin bondat que no 'ns molestin ab plujas, que à mes de destàrotar tots los nostres plàns de gresca y d'espatriar lo caixat, convertirian en sòpars las banderetas, los archs, las carabelas de palla y 'ls pendóns monumentals que ostentaran orgullosos los carrers de la ciutat.

Feu que no 'ns visiti 'l cólera, pues, com ja podeu pensar, si 'ns invadia tal plaga tot se 'n 'niria à can Taps y en lloc de la xerinola que ara aném à celebrar, altres mals-de-cap tindriam ab comprar làudano y gas, construir caixas baratas y escampar desinfectants.

Feu que aixis que s'inaugurin las bestias fieras del Parch desapareixi la tanca que allí ningú ha fet posar, y qu' es no sols una ofensa als barcelonins honrats, sinó hasta à las pobres fieras, cap de las quals es capás de molestar en lo mes minim als que las visitaran.

Feu que 'ls vint ó trenta dies que 'l xibarri durarà transcorrin ab molta gresca; feu que 'ls fochs artificials no incendiin gayres casas; feu qu'en las festas del mar no s'hi ofegui cap persona ni cap peix hi prengui mal...

y feu que Déu ilumini al pobre senyor Porcar.

Per últim, excelsa Verge, (y això tal volta us serà una mica més difícil,) quan ja tot siga acabat y fineixin las grans festas, feu que allà à la Casa gran presentin depressa 'ls comptes de tot lo que s'ha gastat, en una forma ben clara, sense olvidar cap detall, sense equivocar las sumas y sense faltà un sol ral.

C. GUMÀ.

EXPLICACIÓ DE MISTERIS

QUELL rectoret tan trempat y grassó que hi havia à la parroquia de la Mora fa alguns anys, anomenat mossén Anton, que tenia 'l mateix garbo agafant la escopeta que 'l salpacer, que lo mateix li esqueya batejar una criatura que barrejar las cartas, y que ab igual trassa parava llassos per agafar llebras, que hi feya petar un predicot més llarg que la quaresma, tenia també un enginy especial inimitable per interpretar las Sagradas escripturas y explicar de una manera clarissima 'ls misteris més enreversats que embolcallan los fonaments de la religió cristiana.

Un diumenge va notificar als pochs fidels que oirien missa, que no fessin pas falta al següent à missa major si volien sentir explicar «com Maria Santissima fou verge avans del part, en lo part y després del part.»

La nova va correr com un follet, de una masia à l'altra, y tothom, desde 'l xicotás barba-mech que començsa à cambiar de veu, de la fadrina que enrogeig ab una mirada, fins al avi esclafat pels anys y 'l traball y la dona reposada ab més maynada que mesos l'any, aguardaren ab ansia 'l diumenge pròxim per sentir explicar una cosa que may havian comprés y que creyan impossible entendre mai.

La petita iglesia se ompli de gom à gom. Allí se hi veyan representants de totes las casas; y fins lo Llarch, un home tot escardalench, que darrera las perdius tot lo sant dia, no més se li veia 'l nas per las festas grossas, aquell dia 'l haurian vist recolzat en lo cancell, ab una orella à fora, escoltant los escotxineigs dels perdidots soleys enllà, y 'l altra dintre per sentir lo que mossén Anton diria.

Quan sigue l' hora, mossén Anton se posà de cara al poble y regnà un silenci absolut per no perdre ni una silaba, à qual efecte sis ó set vellets que sordejaven se posaren la ma extesa darrera l' orella à modo de pantalla, estiravan lo coll, inclinavan lo cos y obrien sas bocassas desdentesgadas.

«Germans mèus: —començà mossen Anton —los Sants Pares més anomenats, los teòlecs més saberuts, los sants més espavil-lats no han pogut comprender lo misteri que avuy vull explicar ab pocas paraulas, valentme de un exemple ben senzill. Tots sabeu lo qu' es una conillera; fins ho sab segurament aquell bordegassot que seu al cap-de-vall del temple —y senyalava un bayletet que s'entretenia trenentse las betas de una espardenya. —Donchs bueno: quan un noyet troba una conillera feta de fresch pero buyda, al arribar à casa seva diu à son pare: «Pare, soch trobat una conillera en lo restoble, però encare no hi ha res.» Al cap de uns dies, si n'hi troba de petits, diu tot joliu à son pare: «Pare, sabeu aquella conillera que vaig trobar? Ja hi ha llobrigons.» Mes, si al tornarhi dias després, los conillets han ja fugit, diu milj somicant à son pare: «Pare, sabeu aquella conillera que hi havian llobrigons? ja han fugit.»

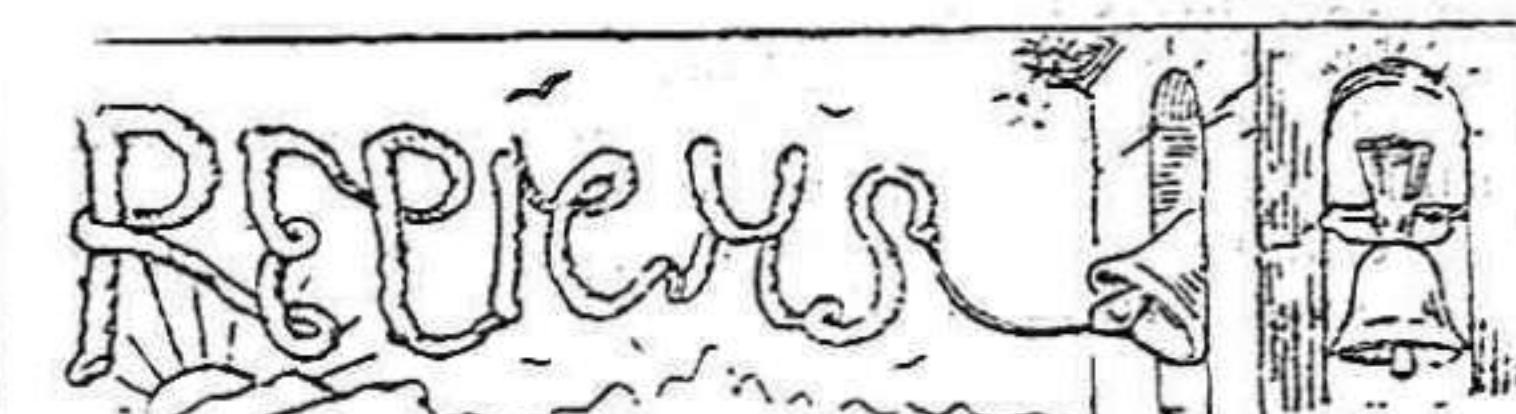
Ara bé. Del mateix modo que aquell forat era conillera avants de haverhi conills, conillera quan n'hi havian y conillera quan ja eran fora, Maria Santissima era verge avants del part, en lo part y després de parir.»

Es inútil dir que l' auditori quedà completament convensut.

Una altra vegada per explicar com las tres persones de la Santissima Trinitat son un sol Déu, tenint en la mà la canya de fer dir doctrina y senyalant un després del altre los tres canons de que estava composta, qu'ell ne deya taruts, va dir: «Veyeu, germans mèus, farut lo Pare, tarut lo Fill, tarut lo Esperit Sant; son tres taruts y una sola canya, lo mateix que son tres persones y un sol Déu Totpoderós.»

No's pot negar que posava las coses al alcans de totes las intel·ligencies; y sens dupte per aqueixa rahó la seva majordona no més tenia boca per alabar-lo.

QUIM ARTIGAYRE.

Diu un periódich de las Provincias que mentres uns joves retornaven à casa seva, vā sortirlos lo rector de Lizarza, qu' estava amagat sota una mata, emprendentlas à garrotadas contra un d'ells anomenat Zavala, de ofici carboner.

ACTUALITAT.—Un missioner polítich

—Si tornan á donarme 'l poder, tot anirá bé; plouran diners, se lligarán los gossos ab llonganissas y hi haurá per tot Espanya una gran cullita de garrofas.

Si era carboner se compren la furia del rector carcunda y selvàtich.
Es lo qu' ell devia dir. — ¡Garrotada als negres!

En Sagasta ya visitar la fàbrica de Trubia, presentant lo disparo de un canó ab pòlvora sense fum.

Y es fama que vā dir:

—Mentre aquí s'disparan canons ab pòlvora sense fum, jo sempre que convé dispara discursos ab fum y sense pòlvora.

Lo gobernador Sr. Sanchez de Toledo ha donat ordres terminants pera que sigui prohibit lo joch del burro.

¡Y no obstant, quants y quants candidats en las passadas eleccions, no varen fer mes que 'l burro!

¡Y quants y quants creyentse haver guanyat, van perdre!

En Sagasta ha fet un discurs á Oviedo, en apariencia de ruda oposició, en realitat sense trascendencia.

Hi ha qui suposa que avants de pronunciarlo, s'ha entés ab en Cánovas.

—D. Anton: si pico una mica fort, no s' enfadi.

—Fugi home: ¡enfadarnos nos ab nos! Tiri al dret y esperi.

Respecte á la part econòmica, ha promés que quan sigui govern, fará estalvis per 100 milions de pessetas. A un sagasti li preguntavan:

—¿Qué li ha semblat lo discurs del jefe?

—Magnifich, admirable y sobre tot molt sustanciós.

—Respecte á sustanciós te rahó. ¡Cóm que hi ha cent milions de pessetas de garrofas, ja 'ls fusionistas ne tenen per rosejar, fins que tornin á cridarlos al poder!

En Martos y en Romero Robledo han tingut una afectuosa conferència.

Deu los cría y ells s' ajuntan.

Van tractar, segons sembla, de qüestions relacionades ab l' administració ultramarina.

—En Romero Robledo y en Martos! ¡Quin parell de punts per ballà un tango!

Los silvelistes han fet un esmorzar.

¡Quina consternació!....

Tot desseguida 'ls reformistas han dit: — ¡Aixó vā per nosaltres: aquests manos esmolan las dents perque se 'ns volen menjar. Es necessari respondre desseguida á la provocació.

Y al efecte estan ja preparant un altre esmorzar.

Y vinga empunyar forquillas,
y vinga preparar platas,
y vinga fer la gran proba...
¡A veure qui té més barra!

1. XARADA.—Ca-ras-sa.
2. ANAGRAMA.—Canari—Arnica.
3. TRENCÀ-CLOSÇAS.—Clavell—Rosa—Dalia.
4. ROMBO.—

B
C A P
P A L L A
C A R D O N A
B A L D O M E R O
P L O M A L A
A N E L L
A R A
O

5. GEROGLIFICH.—Per transparents, las finestras.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ciutet Barrera y Cargol, Pau Borinaga y Un Filisteu; n' han endavinadas 4 P. G. y B. de V.; 3 Itram y Evob, Mico-demus y Un Saragatero; 2 P. M. P. y 1 no més Un Patatús y Salamanqui.

XARADA

Penso qu' era hu Nadal
que al balcó llegint estava,
quan vaig sentir que de dalt
aixecantse una total
la Tersa-quarta'm cridava.

—Qué vols?—vaig dirli.—Cá, res
digué la nena pitera.
Sabs Prima-segona-tres
tres quina part de mon es?
—De Tres-segona-tercera.
—Dosi!—Ben certa'n pots estar.
—Perdónam los molts agravis.—

Las gracies me vā donar
y saludant, se 'n vā anar
ab la rialleta als llabis.

Noy Cabo.

ANAGRAMA
—¿Cóm es qu' estás tan suhat?
—Perque aquella mala tot
estantjo en lo camarot
ta porta ab tot ha tancat.

J. D. DOMENECH.

TRENCA-CLOSÇAS

N. MILA
MORATA

Formar ab aquestes lletras lo titul de una producció catalana.

O. D.

GEROGLIFICH

PARENT PARENT
NO MIRIS
PARENT PARENT
PARENT

QUIMET BORRELL

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans E. S. y A., R. R. Moliner, J. A. N., y Alemany Bonis, Un tisich, Sidi Mahomet Bon Nas, Un Rata, Pauhet de la Cinta, M. Russel, A. Turfes, Ramón Salvat, F. Barba, F. Corretxa, D. Albareda y Cubias, A. Amigó, J. Maine Ara, Félix Cusiné, F. Clevall, Serra, y Grilla: —Lo qu' envian aquesta setmana no sá per casa.

Ciutadans F. Parera, Ll. Salvador, Jaumet de Tarrasa, Rufo, Turó y Ladir, J. M. y S., Pepet dels Ous, Sidi Mahomet Bon Nas, J. Pradas, J. Escach y V., Pac Pilots, Rey Nano, F. Arolas M., Pep Cardedeu, J. Manubens Vidal, J. Salou, Ciutet Barrera y Cargol, Itram y Evob, P. G. y B. de V., y Anton dels Sálzers: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadá F. Pons.: La poesia vā bé: la publicarém.—J. Aladern: Moltas gracias per l'envio: procurarém aprofitarho pels números extraordinaris.—R. Sala y Camps: Es molt vuitjar.—F. Ll. (Trempl): La excesiva extensió de la séua carta no 'ns permet extractarla. —Un selvàtich suscriptor: Certas qüestions de carácter local no podém tractarlas, perque donan ioch á rectificacions enutjosas.—R. B. (La Pobla): No podém acullir la noticia.—A. Grau: L'indole de la poesia xoca ab el carácter del nostre periódich.—Mayet: Está bé: la publicarém.—Indalecio Cucaracha: Rebuta y accepta los versos: están bé.—E. Martí y Gómez: Es fluix i mal versificat.—E. Vilaret: Vá bé.—T. Doy: No vā.—J. Staramsa: Acceptada la xarada: respecte á la poesia 'l complainta sempre que l'espai ho permeti.—S. Bonavia: De tot lo que 'ns remeten no podém aprofitar més que un epigrana.—Mr. Eugon: Es molt desrotat.—Ruy de Gorch: De las dos, l'una es regular, l' altra no vā.—A. Nart: Es molt fluix.—Pistacho: Utilisarém l'Epigramàtic.—Mangay: La carta es llarga, poch concreta y té ripis abundants.—J. Roselló: La poesia es més propia per l' almanach que pel número extraordinarí.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.